

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓
แม่พระพุทธานุเจ้ายังทรงชักสะพาน

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๔๐๐ คน)

เห็นดีเห็นชอบเมื่อเช้าขึ้นทุกวัน ๆ นะ ความหวังโลกหวังสงสารยิ่งหวังมาก สำหรับร่างกายจิตใจเจ้าของไม่มีอะไรหวังเลย กลับไปหวังโลกมากขึ้นทุกวัน ๆ ธาตุขันธ์เจ้าของจะจมอยู่แล้ว แทนที่จะมาหวังอันนี้มาก ไม่มี นั่นฟังซิ บางทีเราก็คิดสลดสังเวชเหมือนกัน อยู่ ๆ ก็มาขี้ขำมูตรครูด ปฏิบัติเพื่อศีลเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน แต่ที่ปรากฏประจักษ์อยู่เวลานี้ มีแต่ขี้ขำมูตรขยำครูด อู๊ย ทุกอย่างติดไม้ติดมือเหม็นคลุ้งไปหมด แล้วเหม็นตำจุกเราด้วย มูตรครูดถึงขยะ ปฏิบัติศีลธรรมแทนที่จะได้ไปทางนั้นไม่ต้องมาเกี่ยวกับทางนี้ กลับเป็นอันว่าเวลานี้เกี่ยวกับเรื่องมูตรเรื่องครูดทั้งนั้นนะ อู๊ย สลดสังเวชจริง ๆ นะเรา

โอ้โฮ ผู้มันหยาบมันหยาบจริง ๆ เลยเหียนนะ มันไม่ดูว่าผิดว่าถูกว่าดีว่าชั่วอะไรเลย หยาบสุดหยอด มันเลยมูตรเลยครูดไปอีก ผู้ดีก็มีนั่นซิ ได้ขี้ขำคู้ยเขี่ยขุดคั้นหาของดี หาสาระอันเป็นคุณประโยชน์ มันแทรกอยู่ในมูตรในครูดนั้น ถ้ามีแต่มูตรแต่ครูดอย่างเดียว ก็จะไปสนใจมันอะไร ตั้งแต่อยู่ในท้องเราก็ถ่ายเทมันออก แล้วจะไปกว้านไปจับมันหาอะไร อันนี้มันก็ได้กว้านได้จับได้คู้ยเขี่ย ทั้งเหม็นทั้งอะไรพูดไม่ถูกก็ทนเอา

เพราะสารประโยชน์มันแทรกอยู่ในมูตรในครูดนั้น มีอยู่ ๆ อย่างนั้น ไม่มีแต่มูตรแต่ครูดโดยถ่ายเดียว โลกนี้ผู้ดียังมี ผู้ที่เลวก็เหมือนมูตรเหมือนครูด ผู้ที่ดีและดีเข้าไปหาขี้ดินเล็ดยังมีอยู่ในนั้น นี่เรียกว่าสารประโยชน์มีแทรก ๆ อยู่ในมูตรในครูด จำเป็นได้คู้ยเขี่ยขุดคั้นหาสารประโยชน์อันนั้นแหละ เราถึงจำเป็นต้องขี้ขำ อู๊ย มันเลยเหม็นไป

อ้าว คิดจริง ๆ นะ เราเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ในหัวใจเรา นี้เราก็มไม่เคยคาดเคยคิดว่าเราจะได้เจออย่างนี้ เทียบเคียงกันกับเรื่องธรรมอันเลิศเลอเลยสมมุติโดยประการทั้งปวง กับมูตรกับครูดต่างกันอย่างไรบ้าง ที่นี้การปฏิบัติธรรมเราก็ปฏิบัติดังที่เคยพูดแล้วเพื่อมรรคผลนิพพาน ๆ ดันไปเดาไปคาดไปคะเนไป แต่การปฏิบัติไม่ถอย เรียนมาเรียนเท่าไรสงสัยไปเรื่อย ๆ เรียนบาปก็ต้องตามไปสงสัยบาป เรียนบุญตามไปสงสัยบุญ เรียนนรกสวรรค์ที่ท่านแสดงไว้ด้วยความถูกต้องแม่นยำ ก็ตามไปสงสัย ๆ ตลอดถึงนิพพาน ตามไปสงสัย คือกิเลสมันคืบคลานไปตาม แทรกไปตาม

เรียนไปมากไปน้อย ทั้ง ๆ ที่ธรรมท่านชี้แจงบอกด้วยความถูกต้องแม่นยำ แต่เวลาเรียนเข้าไปจำเข้าไป จำเข้าไป ความสงสัยก็แทรกเข้าไป ๆ ไม่มีอะไรเป็นความจริงใจแนใจจากการศึกษาเล่าเรียนมา บทเวลาปฏิบัติไปนั้นซึ่มันซัดนะ

นี่ละที่ว่าเราไม่เคยคาดเคยคิด เรียนไปปฏิบัติไป ๆ คือก้าวไปก็ไปเจอของจริง เป็นลำดับลำดับไปเรื่อย ๆ เพราะท่านสอนแนวทางเพื่อของจริง การปฏิบัติให้ปฏิบัติตามแนวทาง จะเจอของจริงอย่างนั้น ๆ เป็นขั้นเป็นตอน เป็นขั้นเป็นภูมิไปเรื่อย ๆ เวลาปฏิบัติก็เจอ พอเจอปั๊บหายสงสัยปั๊บ ๆ ลบล้างความจำความดันเดาเกาหมัดนั้น ออกโดยลำดับลำดับ มันเจอเข้าไป ๆ ไม่ต้องถามใคร คำว่า สนุทธิฐิติโก รู้เอง พระพุทธเจ้าประทานให้ทุกสัตว์โลกที่ปฏิบัติ คือ สนุทธิฐิติโก รู้เองเห็นเอง แล้วก็หายสงสัยทันที ๆ ไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยาน ลง สนุทธิฐิติโก ได้จำขึ้นภายในใจแล้ว

นี่เวลาปฏิบัติตั้งแต่ขั้นภูมิต่ำ ๆ ก็เป็น สนุทธิฐิติโก ตามขั้นภูมิของตนไปโดยลำดับ ขยายออกไป กว้างออกไป การปฏิบัติปฏิบัติไปมากเท่าไร เดินก้าวไปเรื่อย เหมือนเราเดินทางไปนี้ เดินไปเท่าไรความเห็นไม่มีสิ้นสุด ผ่านไปที่ไหน ๆ จะเจอจะเห็น เพราะสิ่งที่สองฟากทางมีอยู่แล้ว เดินไป ก้าวไป เห็นไป รู้ไปเห็นไป นั่น นี่เป็นข้อเทียบเคียง

สภาวะธรรมทั้งหลายที่เกี่ยวกับจิตซึ่งจะต้องสัมผัสสัมพันธ์จะรู้จะเห็นกัน ก็แบบเดียวกัน ปิดไม่อยู่ เราเดินไปสองฟากทางเราจะปฏิเสธได้หรือว่า สิ่งสองฟากทางไม่มีอะไรจะสัมผัสทางหูทางตาเรา ก็มันมีอยู่เป็นประจำมาตั้งกับตั้งกลับสิ่งเหล่านี้ เมื่อมีหูมีตาก็ต้องเห็นต้องได้ยิน ธรรมชาติเหล่านั้นก็เหมือนกัน มีตั้งกับตั้งกลับมาแล้ว เวลาปฏิบัติไปก็เหมือนกับเดินไปตามสายทางก็เจอเอา ๆ เจอตรงไหนก็หายสงสัย อย่างเรามองไปนี้ เห็นอะไรเราก็หายสงสัยไปเรื่อย ๆ การก้าวเดินหรือการปฏิบัติก็เป็นแบบเดียวกัน

นี่ละท่านจึงว่า ปรียติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปรียติได้แก่การศึกษาเล่าเรียนตามแบบแปลนแผนผังคือตำรับตำรา ท่านทำกรูหมายป้ายทางเอาไว้ ๆ ให้เรียนตามนั้น ให้เดินตามนี้ เป็นภาคปฏิบัติ คือก้าวเดิน ท่านสอนให้ทำอะไรก็ทำอย่างนั้น เรียกว่าก้าวเดิน แล้วก็เจอเรื่อย ๆ

เวลามันมีด-มันมีดจริง ๆ นะใจ มันมีดมันเลวไม่ใช่ของเล่นนะ ความมีดมันก็เพื่อความเล่นนั่นแหละไม่เพื่ออะไร เวลาปฏิบัติไปตามสายทางที่ท่านแสดงก็ปรากฏ ๆ นั่นละ สนุทธิฐิติโก คือรู้ประจักษ์ ๆ ส่วนย่อย ส่วนใหญ่ ส่วนไหน ความรู้กับสิ่งนั้นมาสัมผัสก็ชัดเจน ๆ เป็น สนุทธิฐิติโก ประจักษ์กับตัวเองไปเรื่อย ๆ แล้วกระจ่างขึ้นเรื่อย ด้วยนะ ที่ไม่กระจ่าง ที่มีดมีดปิดตาก็คือกิเลสอย่างเดียวกันนั้น สามแดนโลกธาตุนี้ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศไม่มีอะไรมาปิดใจได้เลย มีกิเลสซึ่งเป็นสนิมกัดเหล็ก มันอยู่ภายในใจกัดใจตลอดเวลา ให้ลึกให้กร่อน แต่ทำลายจิตไม่ได้ หากกัดให้ลึกให้กร่อนไป ส่วนสนิมกัดเหล็กกัดไปจนเหล็กหมด

แต่กิเลสกัดจิตไม่หมด จิตไม่หมด จิตไม่ตาย แต่กัดตลอดให้ได้รับความทุกข์ ความทรมาน ด้วยความชั่วช้าลามกที่เกิดขึ้นจากกิเลสแล้วก็เผาจิต ๆ เพราะฉะนั้นผู้ไป ตกนรกตั้งกับตั้งกลับ จึงต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ตั้งกับตั้งกลับ เพราะจิตไม่ฉิบหาย เวลา ปฏิบัติไป ๆ

พระพุทธเจ้าเราจะได้พบง่าย ๆ เหนือว่าอย่างนั้นเลยนะ เราพูดแล้วกราบตลอด นะ มันอดไม่ได้ คือสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดหัวใจ คืออันนี้กับธรรมชาติหรือว่าธรรมชาติ ของพระพุทธเจ้ามาเป็นอันเดียวกัน แล้วมันจืดมันจางไปไหน เป็นอดีตอนาคตไปที่ไหน มันประจักษ์ตลอดเวลาในหัวใจนี้ เกี่ยวโยงกันเป็นธรรมชาติเดียวกัน แล้วไปถามใคร มันเห็นอยู่อย่างนี้ จะไปถามใคร เรากราบท่านสนิท ๆ ตลอด

แล้วพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ที่มาสอน สอนตามหลักความจริงล้วน ๆ นะ กิเลสมันก็ตามกลบตามลบไปเรื่อย ๆ อันใดว่ามีมันบอกไม่มี อันใดว่าดีมันบอกว่าชั่ว อันไหนที่ชั่วมันบอกว่าดี นี่ลบกันไปตลอด ๆ พระพุทธเจ้าสอนไว้ตรงไหนเรียกว่า เอก นามก็ คือตรัสไว้คำใดแล้วไม่มีสอง คือคำสอนโลกนั่นเอง กิเลสมันก็ลบ ที่นี้เวลาปฏิบัติ ไปมันก็เป็นไปตามนั้น เห็นไปตามที่ทรงสอนแล้วตามวิสัยของตนมากน้อย อันนี้มันก็เป็นพยานได้ในส่วนใหญ่ ที่เราไม่รู้ไม่เห็นก็เป็นพยานได้ในส่วนใหญ่ ที่ยังไม่เห็นก็ยอม ทันทไปเลย ๆ ยอมไปเรื่อย เพราะอันนี้เป็นพยาน ๆ

เวลามันจ้ำขึ้นมา เอ้า สรุปความลงแล้วจ้ำขึ้นมา อันที่ว่าธรรมชาติ เหล่านี้โลก มันมีสมมุตินะ เช่นว่า นิพพาน หรือวิมุตติ หรือธรรมชาตินี้ โลกมีสมมุติท่านก็เอาอัน เลยสมมุติไปแล้วมาตั้งให้โลกให้สัตว์ทั้งหลายได้คาดได้หมาย ประหนึ่งว่าเป็นกรูย หมายปายทางไป เป็นเครื่องดึงดูดของจิตใจไปในทางที่ดี ส่วน สนุทธิฎฐิโก ท่านมอบไว้ แล้ว เมื่อเจอแล้วก็หายสงสัยเอง ๆ ที่นี้เราเจอเอาอย่างจัง ๆ อย่างที่ว่านั่นซิ ที่นี้สงสัย อะไร มีแต่กราบพระพุทธเจ้ากราบ ๆ อ้อ เป็นอย่างนี้เอง

ที่นี้ธรรมชาตินั้นก็กลับมาดูเรื่องวัฏจักรของกิเลสที่ควบคุมอยู่นี้ ควบคุมสัตว์ทั้งหลายอยู่ในวัฏจักรอันนี้แล้วดูกัน อันนี้ก็เทียบเหมือนกัน อันธรรมชาติวิมุตติหลุดพ้นก็ ตั้งเป็นสมมุติขึ้นมา เป็นขั้นที่สุดยอดแห่งความสูงแหละ ที่นี้จึงมาดูกองมูตรกองคุณนี้ มันดูกันได้ยังไง นี่ละที่พระพุทธเจ้าทรงสอดสังเวชทรงท้อพระทัย จะปล่อยไปเสียหรือ กองมูตรกองคุณที่มีติดตัวอยู่นี้ จะปล่อยไปเสียหรือ อ้าว แร่ธาตุต่าง ๆ ที่เป็นสาร ประโยชน์ก็แทรกอยู่ในนั้น ๆ ก็ทรงให้เป็นความห่วงใยเมตตาสงสาร ก็ต้องมาค้ำชู เชื้อ ขุดค้นหาสาระที่อยู่จมในกองคุณนั้นแหละ

ที่พระองค์ทรงสั่งสอนสัตว์โลกก็คือ ค้ำชูเชื้อขุดค้นหาสาระสำคัญในกองมูตร กองคุณของสัตว์ทั้งหลาย ที่มีติดแปดทิศแปดด้านนั้นแหละ มันแทรกอยู่ในนั้น ๆ ท่านถึง

ยอม จึงว่าท้อพระทัยจะไม่สั่งสอนโลก ก็คือมองไปมันมีแต่อันเดียวมืดตื้ออยู่ มีแต่บุตร แต่คุณแต่พินแต่ไฟเผาไหม้สัตว์โลกตลอดเวลา แล้วท้อพระทัยจะไม่ทรงสั่งสอน ที่นี้ในขณะเดียวกันก็ทรงทราบ สิ่งที่เป็นสารประโยชน์ก็ไม่ได้อยู่ที่ไหน มันก็แทรกอยู่กับกองมูตรกองคุณ จำเป็นก็ต้องได้ค้ำยี่เขี่ยขุดคั่นกองมูตรกองคุณ ถึงเหม็นถึงอะไรก็ต้องทนไปเหยียบไปจับไป เปื้อนเประอะเลอะเทอะก็เอา เปื้อนไป ๆ เหม็นก็จำเป็นต้องดมกันไปอย่างนั้น นี่ละพระพุทธเจ้าท่านสอนโลก

มาเทียบเราเหมือนกับหนูก็ตามนะ แต่ก็เป็นอย่างเดียวกันจะให้ว่ายังไง พุดเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายฟัง มันต่างกันยังไงธรรมชาตินั้นจึงมาเล่นกับกองมูตรกองคุณ พุดนั้นพุดนี้อย่างที่พุดเมื่อวานนี้ ก็มีแต่กองมูตรกองคุณทั้งนั้นแหละ นี่มันจะมีอะไรอันนี้บอกว่าสารประโยชน์ยังมีอยู่ในกองมูตรกองคุณ ในเรื่องราวที่พุดถึงนั่นเอง จึงจำเป็นต้องได้พุดถึงมัน ทั้งดีทั้งชั่ว อย่างที่แสดงเมื่อวานนี้ได้ยินทุกคนเห็นไหมละ นั่นละเรื่องกองมูตรกองคุณมันเต็มไปหมดอย่างนั้น ที่นี้สิ่งที่เป็นสาระก็แทรกอยู่ในนั้น แล้วจะปล่อยไปตามกองมูตรกองคุณนั้นเสีย สารประโยชน์นั้นก็หายขาดไปไม่เป็นประโยชน์อะไร เอ้า ก็ต้องค้ำยี่เขี่ยขุดคั่นเหยียบออกมา ดึงออกมาไปอย่างนั้น พิจารณา

โห เราสลดสังเวชจริง ๆ นะ เห็นโลกมันมืดมนหนาเท่าไร ยิ่งใจนี้มันท้อมันถอยแล้วมันก็มีอีกแหละที่ให้ได้ไปเหยียบอีกแหละ จะถอยจะหนีเสียเลย อันที่น่าสงสารก็มีอยู่ในนั้นอีกแหละ เป็นอย่างนั้นนะ เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ในหัวใจนี้ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิดเคยฝันว่าจะรู้จะเห็นอย่างนี้ จึงได้ยกโคตรแซ่หลวงตาบัวมาละซิ คือให้มันถึงความจริงให้มันมีน้ำหนัก ธรรมชาตินี้เป็นยังไง เกิดมาแต่โคตรพ่อโคตรแม่หลวงตาบัวว่างั้นเลย ไม่มีคนไหนมารู้มาเห็น แต่ทำไมเราโผล่ขึ้นมารู้คนเดียวอย่างจ้ง ๆ อย่างนี้ นี่ซิถึงยกโคตรมา หมดทั้งโคตรเราก็ไม่รู้ ทำไมเรามารู้ได้นี่นะ ความหมายว่างั้น ที่นี้ความดันเดาเกาหมัดนั้นล้มไปหมดเลย พอความจริงผางเข้าถึงหัวใจเต็มเท่านั้นไม่ต้องไปถามใคร

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ สวากทุกองค์นะที่ตรัสรู้ปั้งขึ้นมา ไม่ถามใครทั้งนั้น แม้แต่จะก้าวเดินไปทูลถามพระพุทธรูปเจ้าในแง่สงสัยปัญหาธรรมะชั้นสูง พอไปตรัสรู้ปั้งในท่ามกลางทางนั้นเสีย กลับทันทีไม่ไป นั่นเห็นไหมละ สนฺทิฎฐิโก เต็มสัดเต็มส่วนประกาศป้างขึ้นแล้วกลับทันที ไม่เห็นไปทูลถามพระพุทธรูปเจ้า นั่นละ สนฺทิฎฐิโก ประกาศไว้อย่างเด็ดขาด สิทธิขาด อำนาจสุดยอดอยู่ในนั้นหมด ใครรู้เข้าไม่ต้องถามใคร ๆ นี่ละธรรมเป็นของจริงอย่างนี้ พี่น้องทั้งหลายจำเอา อย่าฟังแบบเชื่อ ๆ ซ่า ๆ นอนใจนอนจมนะ

นี่พยายามสอนเต็มเหนี่ยว เราก็จวนตัวเข้ามาทุกวัน ๆ แล้ว เราจะหวังอะไรก็หวังตั้งแต่ผู้ที่ได้รับประโยชน์ ก็ลากก็เข็นกันไปอย่างนั้นแหละ ลำพังเจ้าของก็ดูตั้งแต่

ชั้นมันติดมันดิน มีแต่ชั้นเท่านั้น ถ้าว่าเป็นภัย ก็ชั้นเท่านั้นเป็นภัย แต่จะเป็นภัยกับอะไรละ เนาะ ก็เพียงรับทราบเท่านั้น รับทราบมันเท่านั้น พาขับพาถ่ายพากินพาหลับพานอน พาไปพามา เคลื่อนไหวเหยียวยารักษา มีแต่เรื่องของชั้นที่มันกวน ระวังมันไว้พอประทังวันหนึ่ง ๆ พอถึงกาลเวลาที่จะทิ้งมันเท่านั้นเอง แล้วสุดท้ายโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรกวนนะ มีแต่ชั้น ธาตุชั้นในร่างกายของเรามันกวน รวมมาแล้วมีเท่านี้ในจิตดวงนี้ว่างั้นเลย นอกนั้นไม่มี

อันเหล่านี้มันสัมผัสสัมพันธ์ให้รู้อยู่ตลอด เจ็บมันก็รู้ เจ็บท้องปวดศีรษะหัวกลับหัวนอนอะไร ปวดเจ็บปวดถ่ายมันก็รู้ ๆ มันก็กวน ๆ ก็ระบายมันไป คือหมายความว่าบรรเทามันไปด้วยการระงับ พาหลับพานอนพาขับพาถ่ายไป พอถึงกาลเวลา มันก็มีเท่านี้กวน ไม่มีอะไรกวน สิ่งเหล่านั้นถ้ากิเลสมันก็พังลงไปแล้วเอาอะไรมากวน ตัวกวนที่สุด ตัวบีบบี้ไฟทำสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความทรมานคือกิเลสประเภทต่าง ๆ พังไปหมดแล้ว เอาอะไรมากวน

ก็มีแต่ชั้นที่เป็นเศษเป็นเดนของกิเลสเท่านั้น มันยังเหลืออยู่อันนี้กวน พออันนี้ดับลงไปแล้วพริบหมดเลยเรื่องสมมุติทั้งหลาย อนุปาติเสสนิพพาน เป็นธรรมธาตุล้วน ๆ ไม่มีสมมุติเข้าไปเกี่ยวข้องเลย สมมุติก็คือธาตุชั้น ขยายออกไปก็คือเรื่องภายนอกเท่านั้นเอง เมื่อตัวใหญ่มันคือธาตุชั้นอันนี้เป็นสมมุติ มีใจรับผิดชอบอยู่ พังลงไปเท่านั้น ก็พริบหมดเลย นั่นละท่านานิพพาน ดับหมด ขึ้นชื่อว่าสมมุติโดยประการทั้งปวง ไม่มีเศษมีเหลืออยู่ในธรรมธาตุอันนั้นเลย นั่นละที่ว่าเลิศก็เลยเลิศไปเสียทุกอย่าง ไม่มีอะไรเกิน คาดไม่ได้ แต่เจ้าของผู้รู้ผู้เห็นไม่สงสัย สนุทธิภูจฺจโก ประกาศตีตราไว้เรียบร้อยแล้วไม่สงสัย

นั่นละที่บิกขุอยู่เวลานี้ เราพูดจริง ๆ ทนเอานะ พอฉันจ้งหันเสร็จแล้วก็หาที่หลบหลีก ไม่ใช่อะไรนะนั่น หลบหลีกเพื่อชั้นของตัวเอง ไปนี้เราขึ้นบนรถนั้นนอนเลย ระวังอยู่ในชั้น ภาวนาระงับอยู่ในชั้นนี้เรื่อย ๆ รถจะไปไหนมาไหนไม่สนใจ สบายอยู่ในระหว่างชั้นกับจิตที่ครองกันอยู่เท่านั้นพอ ภาวนาไปในนั้น ภาวนาก็เกี่ยวกับชั้นกับจิต ภาวนาเพื่อฆ่ากิเลสฆ่าตัวไหนว่างั้นเลยนะ พูดให้มันชัด ๆ ขนาดนี้ เอากิเลสตัวไหนมาฆ่าว่าจ้ะเลย จะให้พูดว่ายังไงอีก

มันเด็ดขนาดนั้นนะหัวใจนี้ เวลามันเต็มเหนี่ยวของมันแล้วจะให้อ่อนกว่านั้นไม่ได้ ต้องเต็มสัดเต็มส่วนตามหลักธรรมชาติ เวลาพูดออกมาตามหลักธรรมชาติจึงพูดอย่างนี้เอง นี่ละหลักธรรมชาติ

ไปอย่างนั้นละ ไปนี้ความเมตตามันครอบโลกธาตุตลอดเวลาเนาะ เป็นหลักธรรมชาติ ไปที่ไหนมีแต่ความเมตตาสงสาร เห็นหมาก็เล่นกับหมา เล่นอยู่ในรถนะ ครั้นเวลา

ลูกนั่งขึ้นมาเห็นหมาก็เล่นกับหมา มันอยู่นอกกรงมันไม่รู้กับเรานะ เล่นกับหมาคือเล่นด้วยความสงสาร ใจต่างบ้าง ใจดำบ้าง ใจตู่บ้าง ว่าให้มันนะ ว่าอยู่ในรถคนเดียวแหละเหมือนบ้านะ พิจารณา ความเมตตานี้ก็เหมือนน้ำเหมือนกันเวลาแสดงออก มีงมาอะไรเดี่ยวกุเหยียบหัวมันนะ พุดหยอกมัน มีงไม่รู้จักรถสังฆราชหรือนุ่นนะ เล่นกับหมา มีงไม่รู้จักรถสังฆราชหรือ เดี่ยวเหยียบหัวมันนะ

เขาก็ไปตามประสาของเขาเขาจะไปรู้อะไรสังฆราชชะแอดเข้าใจไหม แต่เราก็เป็นบ้าด้วยความเมตตานั่นแหละ ที่แสดงออกมีแต่ความเมตตาทั้งนั้นนะ เป็นกิริยาที่เล่นที่อะไรกับเขามีแต่ความเมตตา เห็นหมาจับหูขี้เลย อันเดียวนั้นละไม่ใช่อะไรนะ เห็นอะไร ๆ จับขี้ เห็นหมูเห็นหมาอะไรจับหูมันขี้ ๆ ไม่อะไรละอันเดียวละพาให้เป็น

ไปเห็นอะไรก็เอาอีกแหละ พอซื้อ-ซื้อไปเรื่อย บางทีซื้อไม่เอาของซื้อไปเรื่อยสำคัญนะ โอ๊ย อยากให้เห็นให้รู้แหละ แหม พิลึกจริง ๆ คัดไม่ได้ ใครอย่ามาคาคณะอย่างนั้นละที่ว่าเลิศเลอ-เลิศขนาดนั้นละ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระสาวกอรหันต์ทั้งหลายทุกองค์ เลิศอย่างนั้นให้ดูเอา ไปไหนความสงสารนี้เป็นพื้นฐานเลย ก็อย่างที่ท่าแก่โลกเวลานี้ ทำด้วยความเมตตาสงสารทั้งนั้น พอช่วยได้ขนาดไหนก็ช่วยไป ๆ เมื่อช่วยไม่ได้แล้วก็สุดวิสัยอย่างว่านั่นแหละ

ผู้ที่มันมีดมันมีดจริง ๆ นะ โอ๊ย จนอดทนระอาใจ นั่นละที่ว่า ปทปรมะ คือพระพุทธรูปปล่อยเลย ชักสะพานเลย คือไม่เล่นด้วยเลย มันไม่มีอะไรเจ็ปนในนั้นพอที่จะไปค้ำเขี่ยขุดค้นไปยกไปยอมมันให้หนัก ปล่อยเลย ๆ ปทปรมะ พวกนี้หนาที่สุด ไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม เสียงความผิดความถูกประการใดเลย มีแต่จะบินตามกิเลส จะเอาให้ได้อย่างใจ เด็ดเพื่อจะจม เด็ดขาด ๆ เพื่อให้จมถ่ายเดียว

เจ้าของไม่ตั้งใจว่าจะจมนะ แต่หลักธรรมชาตินี้คือก้าวเพื่อจม มันก็ไม่สนใจ นี้เรียกว่าหนาที่สุดเลย อยู่ในร่างของสัตว์นั่นแหละ หัวใจอยู่ในนั้น คือลมหายใจประกกันเอาไว้ชั่วระยะไม่ให้เจอออย่างจ้ง ๆ ให้เจออแต่อยู่ภายในใจ คือใจนี้เป็นฟืนเป็นไฟเผาอยู่ตลอดเวลา จะเอาอะไร จะทำยังไงจะให้ได้อย่างใจยังงี้ มีแต่กิเลสบงการ เป็นไฟ ๆ เผาตลอด เจ้าของไม่รู้ มันส่งออกข้างนอกกับสิ่งต้องการ จะเอาอันนั้นจะเอาอันนี้ ทางนี้เผาอยู่ภายใน

ธรรมดูหมด เห็นหมดจะว่าไง ไม่ได้สนใจว่ามันจะไปเจอออะไรอย่างจ้ง ๆ ด้วยความชั่วช้าลามก นี่ละมันจะไปเจอออะไร เพราะฉะนั้นจึงว่าลมหายใจรั้งเอาไว้เสียก่อนรอเวลา พอลมหายใจขาดสะบั้นนี้ปั้งเลยทันที ลมหายใจขาดก็เรียกว่าเครื่องกั้นขาด กำแพงขาด กำแพงเหมือนลมหายใจกั้นเอาไว้ ยังไม่เห็นตัวจ้ง ๆ ที่พระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ

พระองค์สอนไว้ นั้น นรกอเวจี พวกนี้จะลงจุดนั้นเลยไม่ไปที่อื่นแหละ ลมหายใจกั้นเอาไว้ แต่กิเลสตัณหา มันก็สับยาข้างใน ให้ติดให้ดินเพื่อพินเพื่อไฟเพิ่มเข้าไป จนกว่าจะถึงเวลา พอถึงเวลาแล้วบึ้งเลย ปัญหาที่โหดหมดทันทีเลย ไร้อัตว์ที่ลบล้างเก่ง ๆ หมด ไม่มีฤทธิ์มีเดชอะไรเลย

เหมือนกับนักโทษที่เวลาอยู่นอกเรือนจำ เขาจับยังไม่ได้อีก ก็มีฤทธิ์มีเดชสุดยอดของนักเลงโต พอจับมัดเข้าไปในเรือนจำแล้วหมดฤทธิ์ เป็นอย่างนั้นละ นี่ก็แบบเดียวกันกับพวกประเภทปทปรมะที่หนาที่สุด ทำลายนรก พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่มีพระองค์ใดทำลายได้ ตัวนี้ในความรู้สึกของมัน มันสามารถจะลบล้างได้ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ๆ เพราะฉะนั้นถึงสร้างเอาเต็มเหนี่ยว พอจบแล้วก็อย่างว่านั่นแหละ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละ ไม่เทศน์มากอะไรนัก จะให้พรเสียก่อนเดี๋ยวลืมห้พร

เมื่อวานนี้โรงสี(สมหมาย)ร้อยเอ็ด(เอาข้าวสารมาถวาย)มาเมื่อวาน ๑ พันถุงนั้นอย่างนั้นแหละ เอามาเพิ่มเรื่อย โกดังนี้ ขาดเท่าไรขาดไม่ได้ ซ้อมมา ๆ มาทุกวันรดโรงพยาบาล โรงพยาบาลต่าง ๆ มาคั้นไหนก็เต็มเอี้ยด ๆ ตามอัตราที่กำหนดไว้ทุกคันไม่ให้มากนัก้อยต่างกัน อย่างนี้ทุกคัน ๆ เป็นประจำวัน ไม่ค่อยมีขาดนะ มาทุกวันไม่มากก็น้อย วันละ ๒ โรง ๓ โรง อยู่ในยานี้ ๓ โรง ๔ โรง มากก็มี แต่นาน ๆ มีทีหนึ่ง ที่ไม่มีเลยนี่จะไม่ค่อยปรากฏ ต้องมีจนได้ เช่นอย่างเมื่อวานนี้ไปดู ก็มีโรงหนึ่ง

เมื่อวาน เราไม่ได้ไปโรงพยาบาล เราไปวัดป่าแก้ว ไปวัดป่าแก้ว เราเอาของไปเหมือนกัน ไปที่ไหนก็แบบนั้นแหละ หลวงตา ไม่ใช่วัดรอยนะ คือเอาเมตตาพูดเลย หลวงตาพระเวสสันดร ว่างั้นไม่ผิด คือเราไม่ได้วัดรอย แต่เราเดินตามศาสดา เราไม่ได้วัดรอยศาสดา ไปที่ไหนแบบเดียวกันหมด เต็มรถ ๆ เหมือนกัน จะไปโรงพยาบาลหรือไปวัดไปวาไปที่ไหนแบบเดียวกันหมด ขนเต็มรถ ๆ ไปอย่างนั้น ก็ไม่เห็นหมดนะก็มาเรื่อย

เอา มันจะจนตรอกจนมุมพาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายตกรอกอเวจี ด้วยการให้ทานนี้ ขอให้เห็นเสียที ในตำราไม่มี มีแต่ขึ้นตลอด ถึงจะจนก็จนเพื่อมหาสมบัติคือพระพุทธเจ้า เป็นพระเวสสันดร ไม่มีอะไรทาน ฟาดเอานางมัทรีทาน กัณหาชาลี ก็ไปแล้ว นางมัทรียัง ท้าวสักกเทวราชเนรมิตเป็นพราหมณ์แถมมาขอนางมัทรี ยกให้เลย นั้น ท้าวสักกเทวราชก็เลยขอพร ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป พระนางมัทรีนี้เป็นคู่พระบารมีของพระองค์ ขออย่าให้แยกย้ายไปไหนจากพระองค์เลย อย่างอื่นก็เป็นบารมีเหมือนกัน แต่เป็นหลักใหญ่ เป็นคู่ของพระองค์โดยแท้ นั้นฟังซิ ท้าวสักกเทวราชขอพร ถวายคำแนะนำ ขออย่าให้ทานแต่บัดนี้ต่อไป ข้าพระองค์ที่มานี้ ไม่ใช่เป็นคนขอทานทุกข์จนหนโลกธรรมดา เป็นท้าวสักกเทวราช แปลงเพศลงมาจะขอทดลองก็ถูก จะมาถวายคำแนะนำก็

ถูก พอถวายแล้ว ท้าวสักกเทวราชก็ยกให้คืน แต่นั่นต่อไปขออย่าได้สละทานนางมัทรีต่อไป พระองค์ก็ไม่ทำอีกเลย นั่นเห็นไหมละ นั่นละพระเวสสันดรจนถึงขนาดไม่มีอะไรทาน ลูกก็หมดไปแล้ว ยังเหลือแต่พระนางมัทรีคู่พระบารมีก็ยกให้ จนไหม เวลาดีดเห็นไหม ศาสดาองค์เอก นั่น อ่อนลงเพื่อจะดีดนะ ไม่ใช่อ่อนลงเพื่อลุ่มเพื่อจม อ่อนเพื่อดีดขึ้นนะ อย่างนั้นแล้ว

นี่จึงว่า เอา มันจะจนอะไรก็ให้มันจนไป ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว พาพี่น้องชาวไทยเราจมลง ด้วยการทำบุญให้ทาน เอาให้เห็นเลย ว่ามันแหละเรา พุดอย่างกล่าวหาเลย เอาให้เห็น ว่ามันเลย

มันก็ค่อยเป็นค่อยไปมา ให้ทานเรื่อย เอาจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวแล้วสบายแน่ แผลกนะ อะไร ๆ หมดไปเท่าไร แทนที่จะเป็นกังวล เป็นข้อหนักใจ เป็นทุกข์ ไม่เป็น มาอีกอยู่นั่น เมื่อบานนี้เขาก็นอนมาจนเต็ม(โกดัง) ไซ้ลม ข้าว ขนม อะไร เราเข้าไปดูเมื่อคืนตอน ๒ ทุ่มเราไปดู เต็มเอี้ยดเลย มาเรื่อย ๆ พวกโรงพยาบาลแหละมา ที่นี้เขายังทราบนะ ว่าวัดนี้แจกทาน โรงพยาบาลต่าง ๆ จึงมาทั้งใกล้ทั้งไกล จนกระทั่งอุบลฯ อุบลฯมาบ่อยเหมือนกัน แถวนั้นมาหมด ทานไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น ทำให้พอเสียชีวิตแล้วก็หมดเรื่องอันนี้ กิริยาอย่างนี้ไม่มี เวลาชีวิตอยู่นี้ก็ทำเสีย ให้เป็นผลเป็นประโยชน์ เป็นสิริมงคลแก่โลก เป็นคติตัวอย่างแก่โลกต่อไป

ให้ภาวนานะ จับหลักใจให้ดี ใจนี้เป็นหลักสำคัญ สิ่งภายนอกก็อย่างที่พูดแล้ว อาศัยช่วงเวลา ส่วนใจนี้ซึ่งเป็นพึ่งตายตลอดก็ปลอดภัยตลอด ถ้าต้องอาศัยบุญถึงจะมีที่ยึดที่เกาะ เกิดก็เกิด ตายก็ตายเหมือนโลก แต่เกิดของคนมีบุญนี้ต่างกัน ความทุกข์มีน้อยมาก ยิ่งผู้ที่มีความดีมากเท่าไร ความทุกข์ลด ๆ ความดีเด่น ๆ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดจุดหมายปลายทาง เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลคำฐิติใจตลอดไป ถ้าเป็นฝ่ายความชั่วแล้วตกลงตลอด เป็นอย่างนั้นนะ อำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วนี้เหนือทุกอย่าง ใครอย่าไปอาจหาญนะ ถ้าไม่อยากให้จม

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd